

kan faa Personligheden til at vokse ud over de Grænser, som Fødsel, Opdragelse, Vane, Arv og andre Tilfældigheder har afstukket . . . og saaledes paa en Maade . . . i hvert Fald tilsyneladende . . . sprænge Naturens Skranker. Selv om det f. Eks. ikke skulde lykkes Hr. Sidenius at virkeliggøre sine dristige Fantasier . . . hvad unægtelig er det sandsynligste . . . saa kan de jo dog blive af den største Betydning for hans personlige Udvikling, hvilket dog . . . ideelt set . . . maa siges at være det vigtigste.“

„Undskyld, mine Herrer!“ afbrød Fru Salomon lidt nervøst; hun havde siddet og iagttaget Jakobe, der hørte efter med et anstrengt Udtryk i Øjnene. „De maa ikke tage mig det ilde op, men det var Meningen, at vi skulde køre en Tur. Vognen holder for Døren. Jeg kan høre, at min Mand knalder med Pisken.“

Aron Israel blev forlegen, og alle rejste sig straks og gik op. Ogsaa Jakobe fulgte men lidt langsommere og i Afstand. Da hun var kommen op ad den brede Marmortrappe og havde naaet Terrassen foran Villaen, blev hun et Øjeblik staaende her med Haanden paa Brystlænet og saae i Tanker ud over Havet.

Vognen — en Charabanc — holdt udenfor Forstuetrappen, og Philip Salomon i højstegen Person sad paa Kuskepladsen med to af de halvstore Børn ved Siden. Da det kom til Stykket, foretrak Rosalie og hendes Veninder at blive hjemme og spille Kroket, og Kandidat Balling vilde derfor heller ikke med. Ligeledes undskyldte baade Aron Israel og Onkel Heinrich sig, fordi de ikke turde udsætte sig for Aftenkøligheden. Nanny, hvem Faderen nu spurgte om, var ikke til at finde; hun var gaaet bort straks